

Arrest

nr. 95 571 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 augustus 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2012 referentenummer 21819.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DE MEULENAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 30 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping van 10 mei 2012 en geen rechtvaardiging voor zijn afwezigheid heeft gegeven na de in de oproeping vastgestelde datum voor verhoor.

Op 13 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie D. V. – Attaché wordt aan de persoon die verklaart zich F., M. te noemen, geboren te Sialkot op (...)1984, en welke verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Geen arbeidskaart - PV nr. : (...) opgesteld door Lokale Recherche Gent

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

o In uitvoering van artikel 74/14, §1, derde lid, van de wet van 15 december 1980, wordt de in het eerste lid voorziene termijn met dagen verlengd.

o In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

o Zich aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt .

..... en lof;

o een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring te geven bij de Deposito- en Consignatiekas, en/of;

o een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen en lof;

REDEN VAN DE BESLISSING:

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:

x1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

o 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

o In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van (maximum vijf jaar) omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

o In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van (meer dan vijf jaar), omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd betrapt op zwartwerk op 24/08/2012 (zie PV n° ... van Lokale Recherche Gent).

Gezien het feit dat betrokkene manifest weigert een einde te stellen aan zijn onregelmatige situatie (hij heeft niet de vereiste machtiging om te werken op het Belgisch grondgebied wordt hem een inreisverbod opgelegd van drie jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij merkt op dat verzoeker om twee redenen geen belang heeft bij het onderhavige beroep tot nietigverklaring. Enerzijds omdat de thans bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten. Verweerder is van mening dat het hier om een gebonden bevoegdheid gaat. Nu verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten kan de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan hem geen voordeel opleveren omdat de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders kan dan in uitvoering van het genoemde artikel 7, eerste lid, 1° opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, anderzijds omdat het om een herhaald bevel gaat, nu aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet reeds op 18 juni 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is niet aangevochten waardoor het definitief en uitvoerbaar is. Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden en het bevel een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel moet worden afgegeven. Uit de bespreking van de middelen blijkt evenwel dat *in casu* geen schending van een hogere rechtsnorm kan worden aangenomen.

2.2 Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij een persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang heeft aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij het land moet verlaten.

2.3 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, namelijk op 13 juni 2012. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is bij gebrek aan een ingesteld beroep definitief geworden en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat verzoeker er geen gevolg heeft aan gegeven. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juni 2012 kan uitvoeren, vermits dit bevel definitief is geworden (*cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319*).

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948*). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837*).

2.4 *In casu* wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 2 en 6 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat dit voormelde artikel geen directe werking heeft. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde.

2.4.1 Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing is genomen door verweerder zonder te onderzoeken of hij over alle relevante gegevens en informatie beschikt. Verzoeker heeft niet de mogelijkheid gehad om documenten voor te leggen of een toelichting te geven. Hij is niet verhoord, laat staan dat 'de waarheid aan het licht' is gekomen. Hij merkt op dat de statuten van de bvba zijn aangepast op 31 augustus 2012.

2.4.2 De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van de artikelen 7, 1° en 8° en 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet en de feitelijke motieven bevat waarop de bestreden beslissing steunt, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument, niet over een arbeidskaart beschikt en geen officiële verblijfplaats heeft in België. Waar verzoeker betoogt dat verweerder de beslissing heeft genomen zonder over alle relevante gegevens en informatie te beschikken, toont verzoeker niet aan dat verweerder niet over afdoende informatie beschikte om de bestreden beslissing te kunnen nemen en voert hij evenmin aan welke elementen hij zou hebben aangebracht, relevant voor de bestreden beslissing. De beslissing steunt op de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat er een proces-verbaal is opgemaakt door de politie, nu verzoeker werd betrapt op zwartwerk op 24 augustus 2012; verzoeker geen adres heeft opgegeven waardoor zijn woonplaats op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) wordt geacht te zijn gekozen en niet beschikt over een geldig identiteitsdocument en/of een geldig reisdocument. Deze vaststellingen, die niet worden weerlegd door verzoeker, volstaan om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen. Aangezien verzoeker deze door verweerder gedane vaststellingen niet weerlegt, doet zijn grief dat hij niet werd verhoord en de waarheid niet aan het licht is gekomen, geen afbreuk aan de wettigheid en correcte motivering van de bestreden beslissing. Verzoekers betoog over een wijziging aan statuten van een bvba doet niets ter zake.

2.4.3 Verzoeker betoogt dat hij zich "*niet bewust*" was van het feit niet in het bezit te zijn van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument en aldus illegaal in België te verblijven. Hij verwijst naar zijn asielaanvraag ingediend op 19 december 2011. Aan verzoeker kon geen opvangplaats worden toegekend en hij heeft geen kennis van een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4.4 Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de 'verklaring betreffende de woonstkeuze' van 9 februari 2012 blijkt dat verzoeker overeenkomstig artikel 51/2 van de vreemdelingenwet werd geacht woonplaats te hebben gekozen op het CGVS. Verzoeker heeft deze verklaring uitdrukkelijk ondertekend voor kennisname. Waar verzoeker thans stelt dat hij sinds enige tijd woont in Gent, blijkt uit de stukken van het dossier niet dat verzoeker kennis heeft gegeven van een gewijzigde woonplaatskeuze. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Op 30 mei 2012 heeft de commissaris-generaal de beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is naar de door verzoeker gekozen woonplaats, met name op het adres van het Commissariaat-generaal opgestuurd bij aangetekend schrijven. Waar verzoeker betoogt dat hij geen kennis heeft van een beslissing van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast overeenkomstig de stukken van het dossier, dat de weigeringsbeslissing aangetekend is verstuurd naar de door hem gekozen woonplaats waardoor verzoeker wordt geacht kennis te hebben genomen van de weigeringsbeslissing. Artikel 51/2, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet bepalen immers het volgende: "*Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost. De oproepingen en de aanvragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf.*" Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat hij zich niet bewust was van het feit niet in het bezit te zijn van een geldig identiteitsdocument en/of een geldig reisdocument.

2.4.5 Verzoeker betoogt verder dat het proces-verbaal (PV) van vaststelling van illegale tewerkstelling nietig is omdat het is opgesteld in een taal die hij niet of onvoldoende machtig is. Verzoeker stelt dat de statuten van de bvba H.B.I. ondertussen zijn aangepast waardoor hij thans aandeelhouder is van deze bvba.

2.4.6 Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het PV van vaststelling van illegale tewerkstelling nietig is, nu hij niet ontkent dat hij zwartwerk verrichtte op 24 augustus 2012. Verzoekers beschouwingen over wijzigingen aan de statuten van de bvba zijn niet ter zake. Bovendien dateert de wijziging aan de statuten van na de bestreden beslissing en kon verweerder er geen rekening mee houden ten tijde van de beslissing.

2.4.7 Verzoeker meent dat het motief in de beslissing als zou hij onderduiken niet correct is, nu hij reeds enige tijd op hetzelfde adres te Gent verblijft.

2.4.8 Er dient benadrukt te worden dat verweerder uitdrukkelijk heeft aangegeven verzoeker geen termijn toe te kennen om vrijwillig het land te verlaten daar het risico bestaat dat hij zal onderduiken. Verweerder motiveert dat verzoeker geen officieel adres heeft in België, werd aangetroffen zonder geldige identiteits- of reisdocumenten en zonder arbeidskaart terwijl hij arbeid verrichtte. Herhaald wordt dat verzoeker geen wijziging van woonplaatskeuze aan verweerder heeft ter kennis gebracht zodat verweerder niet op de hoogte was van zijn adres in Gent. Rekening houdende met het feit dat verzoeker daarenboven geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een vorig bevel van 18 juni 2012 om het grondgebied te verlaten, is de stellingname dat er een risico bestaat op onderduiken, geenszins kennelijk onredelijk.

2.4.9 Verzoeker betoogt dat de beslissing niet in verhouding is tot zijn vrees voor terugkeer naar zijn thuisland. De asielaanvraag dient eerst te worden beoordeeld. Vervolgens zet verzoeker zijn vrees voor vervolging uiteen. Verweerder houdt in de bestreden beslissing geen rekening met de ernst van de feiten aangehaald in zijn asielaanvraag. De Raad dient dit in volheid van rechtsmacht te controleren.

2.4.10 Nopens verzoekers argumenten die de gegrondheid van de asielaanvraag zelf betreffen en nopens de vermeende schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd is om hierover te oordelen. De gemachtigde heeft de bestreden beslissing genomen op grond van de vaststellingen dat verzoeker niet beschikt over een geldig identiteits- en/of reisdocument, niet beschikt over een arbeidskaart en bijgevolg werd aangetroffen tijdens het verrichten van illegale arbeid en niet over een officiële verblijfplaats in België beschikt. Uit de bespreking hierboven blijkt dat deze vaststellingen correct zijn en niet worden weerlegd door verzoeker. De beslissing waarin verweerder vaststelt dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij een beroepsbedrijvigheid heeft uitgeoefend zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging is aldus wettig. Geheel het betoog van verzoeker is gericht tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 30 mei 2012, die evenwel niet het voorwerp vormt van het huidige beroep. In de mate verzoeker een herinoverwegingname vraagt van zijn asielaanvraag dient de Raad op te merken dat de asielprocedure definitief is afgesloten bij de weigeringsbeslissing van 30 mei 2012, nu uit de stukken van het dossier niet blijkt – en verzoeker beweert dit ook niet – dat hij een beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van 30 mei 2012. Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten, als annulatierechter. In voorliggende zaak is de Raad niet bevoegd om verzoeker een vluchtelingenstatuut toe te kennen of subsidiaire bescherming te verlenen. In de mate het beroep dit tot voorwerp heeft, is het niet ontvankelijk.

2.4.11 Verzoeker voert de schending aan van artikel 2 van het EVRM en betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, noch in redelijke of proportionele verhouding staat met zijn ernstige en gegronde vrees bij een terugkeer naar zijn thuisland. De Raad dient dit in volheid van rechtsmacht te controleren.

2.4.12 De Raad herhaalt dat in het kader van de huidige procedure hij niet over volle rechtsmacht beschikt en niet bevoegd is om te oordelen over de vraag of verzoekers asielaanvraag moet worden ingewilligd. Betreffende verzoekers asielaanvraag is een (inmiddels definitieve) weigeringsbeslissing genomen door de commissaris-generaal. Deze beslissing is niet het voorwerp van huidig beroep. Verweerder heeft zich gesteund op de stukken van het administratief dossier en op de politionele vaststellingen en heeft op wettige wijze besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten met inreisverbod. Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn leven in gevaar is door de bestreden beslissing.

2.4.13 Tenslotte wijst de Raad erop, wat de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM betreft dat voormelde bepaling niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Een schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 2 en 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5 De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN